

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 726/2024
19.06.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Биљане Синановић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Миодрага Пејчића, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Миодрага Пејчића, адвоката Саше Пејчића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу Кв бр 109/24 од 27.02.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 231/24 од 26.03.2024. године, у седници већа одржаној дана 19.06.2024. године, већином гласова донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Миодрага Пејчића, адвоката Саше Пејчића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу Кв бр 109/24 од 27.02.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 231/24 од 26.03.2024. године, у односу на повреду закона из члана 74. ЗКП, док се исти захтев, у осталом делу, одбацује.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу Кв бр 109/24 од 27.02.2024. године усвојен је захтев Основног јавног тужилаштва у Алексинцу КТР бр. 98/24 од 13.02.2024. године за изрицање јединствене казне затвора, па су окривљеном Миодрагу Пејчићу у погледу одлуке о казни преиначене правноснажне пресуде Вишег суда у Нишу К 143/17 од 06.12.2017. године, којом је оглашен кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ и кривичног дела непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 296. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 године и 8 месеци у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 01.07.2016. године до 19.08.2016. године и Основног суда у Алексинцу К 17/22 од 14.06.2022. године, којом је оглашен кривим због продуженог кривичног дела крађа у саизвршилаштву из члана 203. став 1. у вези члана 61. и 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 5 месеци, тако што је Виши суд у Нишу окривљеног Миодрага Пејчића применом одредаба члана 60. и 62. КЗ и члана 552. став 1. тачка 1) ЗКП,

осудио на јединствену казну затвора у трајању од 3 године у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 01.07.2016. године до 19.08.2016. године.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 231/24 од 26.03.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Миодрага Пејчића, адвоката Саше Пејчића и потврђена пресуда Вишег суда у Нишу Кв бр 109/24 од 27.02.2024. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Миодрага Пејчића, адвокат Саша Пејчић, због повреде члана 74. 554. став 2. и 246. став 3. ЗКП, као и повреде члана 32, 33. и 36. Устава РС и члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, са предлогом да Врховни суд побијане пресуде укине и предмет врати на поновно суђење и одлуку.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду закона из члана 74. ЗКП, док је у осталом делу недозвољен, односно нема законом прописан садржај.

Указујући на повреду закона из члана 74. ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је у конкретном случају поступак вођен без окривљеног и његовог браниоца, упркос чињеници да је одбрана обавезна, а у образложењу првостепене пресуде наведено је да суд није узео изјаву од окривљеног у смислу члана 554. став 2. ЗКП, јер се окривљени не налази у Републици Србији и да је против њега покренут екстрадициони поступак, након што је по међународној потерници лишен слободе у Француској, па је осуђен у одсуству личне одбране у поступку по захтеву јавног тужилаштва за преиначење правноснажних пресуда применом одредаба о одмеравању јединствене казне за дела у стицају, који је спроведен у његовом одсуству, због чега је у овом поступку морао имати право на формалну одбрану – на браница, односно окривљеном је морао бити постављен бранилац по службеној дужности, због немогућности да лично учествује у поступку. У захтеву се даље наводи да је побијаним пресудама учињена и повреда одредбе члана 246. став 3. ЗКП, која предвиђа да уколико окривљеном који нема браниоца треба доставити пресуду којом му је изречена кривична санкција која се састоји у лишењу слободе, а достављање се не може извршити на адресу о којој је окривљени обавестио суд, поставиће му се бранилац по службеној дужности док окривљени не обавести суд о новој адреси, а што у конкретном случају такође није учињено, већ је достава покушана преко огласне табле. Према наводима захтева, наведене повреде закона учинио је и другостепени суд одбијајући као неосновану жалбу браниоца окривљеног која је изјављена у том правцу.

Одредбама члана 74. ЗКП, одређено је и таксативно набројано девет процесних ситуација у којима окривљени мора имати браниоца и до када. Одредбом члана 76.

став 1. ЗКП, одређено је да у тим процесних случајевима, ако окривљени не изабере браниоца или без њега остане, браниоца му по службеној дужности за даљи ток поступка решењем поставља јавни тужилац или председник суда. Наведеним одредбама, по ставу Врховног суда јасно је одређено не само до када окривљени мора имати браниоца уопште, него и браниоца који му постављен по службеној дужности, а ни једна одредба наведеног члана не односи се на поступак за изрицање јединствене казне.

По налажењу Врховног суда, у поступку за изрицање јединствене казне, имајући у виду одредбе члана 74. ЗКП, одбрана није обавезна, без обзира на чињеницу да ли је у кривичном поступку, у некој од правноснажних пресуда чије се преиначење тражи, у поступку за изрицање јединствене казне, одбрана била обавезна, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Миодрага Пејчића од стране овога суда оцењени као неосновани.

Бранилац окривљеног Миодрага Пејчића захтев за заштиту законитости поднео је и због повреде члана 554. став 2. и члана 246. став 3. ЗКП, међутим, како наведене повреде закона у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представљају законом прописане разлоге због којих је окривљеном и његовом браниоцу дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, Врховни суд је поднети захтев у том делу оценио као недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) овог законика мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Имајући у виду да бранилац окривљеног Миодрага Пејчића иако је у захтеву указао на повреду члана 32, 33. и 36. Устава РС и члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, није доставио одлуку Уставног суда и одлуку Европског суда за људска права, којима је утврђено да је окривљеном повређено или ускраћено људско право и слобода, Врховни суд је оценио да поднети захтев у том делу нема законом прописан садржај.

Из напред наведених разлога, донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, у делу у коме је захтев одбијен као неоснован, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, у делу у коме је захтев одбачен.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Милена Рашић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**